

KÖVÁRY KÁROLY 100 éve született

Kedves Kavics Tanár Úr!

Kedves Egybegyűltek!

A számokkal kezdem. 100 éves születésnapra érkeztünk. Érettségink idején lett 60 éves Tanár Úr, ennek immár 40 éve. Most mi leszünk éppen ennyi idősök. Négy éven át találkoztunk nap, mint nap, 1000 órát dolgoztunk együtt, de hatása máig bennünk él.

Gazdag egyéniségével a sok diákban mást és mást hozott lendületbe. Sokakat a matematikadással: 25 fő lett a 33 fős osztályból matematikus, fizikus, mérnök, informatikus, aktuárius. Másokat a következetes, szeretetteljes pedagógiájával fogott meg: 7-en lettünk tanárok, és mindnyájunkra hatott az emberséges, humánus szeretetével, emberi kiállásával...15 -ünknek lett nagycsaládja. Jómagam biológia-kémia tanár vagyok, 4 fiatal felnőtt boldog anyukája és 10 pici unoka nagymamája.

Természetesen ez nem közvetlen hatás... de a mondatai, gesztusai, a nehézségekhez való hozzáállása mindnyájunkban máig elevenek:

- Egy rózsaszál szebben beszél, de egy ábra többet mond...
- Hol marad a sikerélmény? Töröld le a táblát!
- Oda kap, hol fészkel az agy!... mondta, ha valaki megoldás közben vette észre a hibát.
- Mikor sírtam valami lelki bánat miatt, csak annyit mondott: ha nagymama leszel és akkor is sírni fogsz miatta, akkor megértem...de, ha nem...?

Az egyik róla megjelent cikkben nyilatkozta: az ember a lényeg, nem a számítógép. Most itt állunk 2023-ban, és próbáljuk mi is erősíteni ezt a hangot, amit már egyre nehezebb, hogy az ember fontosabb a technikánál!

Végezetül még kettős életén gondolkodtam el. Nemrég láttam fényképeket a piarista közösségről az 1960-as és 70-es évekből. Rendszerese közös délutánokat tartottak a kinti és benti szerzetesek számára: szakmai beszélgetések, igaz barátságok és az eukarisztia ünneplése. Kavics tanár úr mindvégig misézett ebben az időszakban is. Ez volt a közösség, amihez tartozott. Itt tudta megélni a szeretetét Isten iránt, amit utána közöttünk, szavak nélkül adott át, élt elénk, az ő egyedi következetességével, humorával, empátiájával és magas színvonalú szakmai tudásával.

Ezt már ott az iskolapadban a negyedik év vége felé megértettük, és nagy bátorsággal próbáltunk a kommunizmus hajóján léket vágni, mikor a tablónkra a szentpáli idézetet írtuk:

„A szeretet soha el nem fogy”

Fogadd tőlünk Kavics tanár úr újra ezt a mondatot, ezt írtuk szerény csokrunkra és ezt próbáljuk mi is továbbadni az utánunk jövőknek.